

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1595/2020
30.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Бранке Дражић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Основног суда у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Лесковцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2810/18 од 28.12.2018. године, у седници одржаној 30.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2810/18 од 28.12.2018. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2810/18 од 28.12.2018. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосновани захтеви странака за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр 109/18 од 25.04.2018. године, ставом првим, другим, трећим, четвртим, петим и шестим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име новчаног обештећења за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда у Врању И 1429/05 исплати и то: на име разлике зараде и накнаде зараде за период од 01.09.2001. године до 31.12.2001. године 6.507,69 динара, са законском затезном каматом од 01.10.2003. године до исплате; на име разлике зараде и накнаде зараде за период од 21.10.2002. године до 31.12.2002. године 4.249,81 динар, са законском затезном каматом од 01.10.2003. године до исплате; на име регреса за 2001. годину 10.150,45 динара са законском затезном каматом од 01.10.2003. године до исплате; на име регреса за 2002. годину 15.334,20 динара, са законском затезном каматом од 01.10.2003. године до исплате; на име трошкова парничног поступка 19.650,00 динара, са законском затезном каматом од 09.06.2004. године до исплате и на име трошкова извршења по истом извршном предмету 4.190,00 динара, са законском затезном каматом од 23.09.2005. године до исплате. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова поступка плати 25.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2810/18 од 28.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у ставу првом, другом, трећем, четвртном, петом изреке и у ставу шестом изреке у погледу главног потраживања на име трошкова извршења у износу од 4.190,00 динара. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу шестом изреке у погледу одлуке о камати на трошкове извршног поступка, тако што је обавезана тужена да тужиљи на трошкове извршног поступка у износу од 4.190,00 динара плати законску затезну камату почев од 29.01.2018. године, као дана подношења тужбе па до исплате, док је одбијен захтев тужиље за исплату законске затезне камате на трошкове извршног поступка за период од 23.09.2005. године до 28.01.2018. године, као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу седмом изреке, тако што је обавезана тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка плати 13.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима до исплате. Ставом четвртим изреке, одбијени су захтеви тужиље и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неосновани.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на члан 404.ЗПП.

Тужиља је поднела одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступу - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, оценио да ревизија тужене није изузетно дозвољена. Наиме, побијана пресуда донета је у складу са правним ставом израженим у одлукама Европског суда за људска права (пресуда у предмету Маринковић и др. против Србије; пресуда у предмету Качапор и др. против Србије и другим) и одлукама Уставног суда (одлука Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; одлука Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге), о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и у обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, Стога, без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права – члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року о објективној одговорности тужене за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у

разумном року, члана 155. и 172. став 1. Закона о облигационим односима о умањењу имовине (обичној штети) и одговорности тужене за незаконит и неправилан рад њених органа, те одредби члана 1. Протокола 1 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије, којима је сваком гарантовано право на имовину.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући у виду наведено, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука о захтеву тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији, садржана у ставу трећем изреке, донета је применом члана 153. став 1. и 165. став 1. ЗПП, с обзиром да тужена није успела у поступку по ревизији и зато нема право на накнаду трошкова тог поступка. Одбијен је и захтев тужиље за накнаду трошкова одговора на ревизију, с обзиром да исти нису били потребни ради вођења парнице.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић